

Unge flyktninger forbereder seg på å bli døpt i Salzburg

I 2017 ble 860 voksne døpt i Østerrike, mange av dem var flyktninger. Dette er historien til Dieter og noen av vennene hans som forbereder seg til dåp i år, i Salzburg.

14.05.2018

Jeg heter Dieter og bor i Salzburg i Østerrike. Jeg hjelper til ved Juvavum utdanningssenter (Bildungszentrum Juvavum), der 15 flyktninger for

tiden forbereder seg til dåpen. De kommer fra Irak, Iran og Afghanistan. La meg dele noen av deres historier med dere.

Nylig deltok noen av oss (også en del som tilhørte islam da de kom til Østerrike) i «Kirkenes lange natt» («Lange Nacht der Kirchen»), et initiativ fra Den katolske kirke i Østerrike der mange av kirkene holder dørene åpne hele natten.

På et av disse stedene var det mulighet for å skrive ens tanker og håp på en tavle. En ung afghaner skrev noe på persisk, som han oversatte for meg som: «Jeg ønsker at Jesus blir hos meg bestandig». Og han var ikke den eneste.

Hvordan begynte alt dette? I Barmhjertighetens år, tenkte vi på Juvavum, et utdanningscenter der den åndelige ledelsen er betrodd til Opus Dei, på hvordan vi kunne hjelpe flyktninger. Så vi organiserte

noen fotballkamper,
tyskundervisning, og noen utflukter
med unge flyktninger som bodde i
byen vår.

Noen av de som deltok ble interessert
i den katolske tro. En av dem fortalte
meg følgende: «I Afghanistan fikk jeg
alltid høre at kristne var dårlige
mennesker. Jeg er 20 år gammel nå
og jeg kan danne meg min egen
mening. Jeg kom til Østerrike, og jeg
ser kristne som gir meg husly, mat,
penger... og de er også veldig
vennlige. Hvorfor gjør de dette? Jeg
ønsker å lære mer om
kristendommen.»

En annen fortalte meg at da han kom
til Traiskirchen – en leir som tar imot
flyktninger som nylig har kommet –
så han et pyntet juletre og hørte folk
snakke om Jesus. Det tente den første
«gnisten» for ham.

For de som er interessert i troen har
vi et tilbud om å delta i et kurs som

følger Den katolske kirkes Katekisme. Hver enkelt av de som deltar har en annen person som følger dem og som kan forklare hvis de har noe de lurere på. De kan også gå sammen med den personen til messe på søndager, og få hjelp til å tilbringe tid i bønn osv.

Da vi startet disse kursene, tvilte jeg litt på intensjonen til noen av deltakerne, og lurte på om de viste interesse for troen fordi det kunne hjelpe dem til å få oppholdstillatelse lettere. Vi forsikret oss imidlertid om at de forsto at det ikke var noen forbindelse mellom disse to tingene. Da jeg nylig minnet en av dem om at forberedelse for dåp varte et helt år, sa han til meg: «Selv om jeg måtte vente i fem år, ville jeg ha gjort det. Min konvertering har ingenting å gjøre med grunnen til at jeg flyktet.»

En annen person var urolig for utfallet på immigrasjonssøknaden, så jeg sendte en WhatsApp melding for

å oppmuntre ham, og foreslo at han skulle legge alt i Vår Herre hånd. Han svarte: «Det spiller ingen rolle om svaret blir positivt eller negativt. Jeg har funnet Jesus!»

En afghaner som kom til katekismegruppen med stor entusiasme var borte fra møtene to ganger på rad. Jeg sendte ham en melding og spurte om han ville snakke om grunnen. Han fortalte at en iransk venn hadde beskyldt ham for å gå i gruppen for å prøve å gjøre det lettere å få bli i landet. Da jeg sa at jeg stolte på hans gode hensikter, vendte han tilbake til gruppen med glede.

Noen ganger er det de som underviser meg. En gang foreslo jeg for en av dem at han skulle be et par minutter hver dag, og han sa til meg: «Du ba meg om det samme for tre måneder siden, og etter det har jeg

alltid bedt både om morgenen og om kvelden.»

Vi har også forstått at undervisning om troen ikke er nok. De må lære hvordan de skal studere mye og intenst – til tross for at de lever i en vanskelig situasjon – slik at de blir i stand til å finne en jobb.

Jeg har også skjönt at de som møter Jesus også møter hans kors, og det er like sant for flyktninger. Som eksempel vil jeg fortelle historien til to unge mennesker.

En irakisk gutt hadde blitt sterkt skadet i hodet da han ble holdt som gissel, noe som var en del av grunnen til at han flyktet til Østerrike. Da han kom hit, snakket han entusiastisk om den nye troen han hadde funnet, og som følge av det ble han offer for alvorlig mobbing på flyktningmottaket der han bodde. De andre fortalte ham at han ikke var velkommen, og de ødela

klærne hans. Derfor måtte jeg finne privat husly for ham, og for en annen som også fikk instruksjon i troen.

Like etter dette fikk han høre at hans søster hadde blitt kidnappet og deretter drept. På toppen av det hele fikk familien hans vite om konverteringen og brøt all kontakt med ham. Dagen da han fylte 27 år kom han til katekesegruppen, viste meg telefonen sin og sa: «Ingen i familien min har ringt til meg i dag. Jesus og Maria er familien min nå.»

Historien til en annen venn, en iraner, var også vanskelig. Han måtte forlate hjemlandet nettopp fordi han hadde kommet troen nær. Han ble døpt like etter at han kom til Salzburg. Da han fylte ut innmeldingsskjemaet for å bli medlem av Den katolske kirke, hørte jeg at han hadde vært gift i Iran, men at hans kone hadde forlatt ham og giftet seg med en annen på grunn av

hans konvertering. Da jeg spurte om han hadde giftet seg av kjærlighet eller om det var et arrangert ekteskap, brøt han sammen og begynte å gråte. På toppen av det hele hadde han ikke bare mistet familien, men de papirene han trengte for å bli i Europa var helt umulig å få tak i. Selv om han ikke forsto hvorfor Gud lot alt dette skje, fortalte han meg at han var villig til å ta opp sitt kors.

For meg har det å møte disse flyktningene og deres lengsel etter troen vært en stor gave. Jeg kunne aldri ha forestilt meg noe slikt i hele mitt liv. Selv om jeg bruker 40 timer i uka på profesjonelt yrkesarbeid på andre områder, takker jeg Gud for at jeg til min overraskelse har funnet tid til å ta meg av alle disse vennene og hjelpe dem ved å undervise dem i troen. Og de er et stort forbilde for meg. Jeg har sett dem lide og gråte, kjempe og vinne. Jeg ser hvordan de,

til tross for mange vansker og traumatiske opplevelser, går stadig videre i sitt kristne liv.

Den eneste frustrasjonen for meg er at ingen av dem ennå har fått et positivt svar på søknaden om oppholdstillatelse (det er grunnen til at jeg ikke har nevnt noen av dem ved navn). Det er vanskelig å forestille seg hva som ville skje hvis en av dem skulle få et definitivt negativt svar og måtte vende tilbake til hjemlandet... Derfor ber jeg hver dag for disse unge flyktningene, og for deres vandring i troen.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/unge-flyktninger-forbereder-seg-pa-a-bli-dopt-i-salzburg/> (21.03.2026)